

J. E. Bogomil:

Koliko imaš še?

Brnovčeva dva, Lojzek in Jerica, imata doli na Dolenjskem teto Mino. Dobra je ta teta. Najrajši jo pa imata Lojzek in Jerica v jenseni, ko jima pošlje celo košaro sladkega grozdja.

S kakšno slastjo ga obirata mlada sladkosne-deža! Kdo bi jima zameril! Saj na Gorenjskem nima-mo vsak dan grozdja na mizi. Kar ga pa ne moreta brž spraviti, ga pa shranita vsak v svojo vrečico iz papirja. Pa sta hitro zopet lačna, in grozdja je vedno manj.

»Koliko imaš še?« vprašuje Jerico Lojzek.

»Toliko-le, poglej!«

»Koliko pa ti?«

»Pa še toliko-le!«

»O, ti ga imaš več! Daj ga meni malo.«

»Pa ga nimam več!«

»Pa preštejva!«

In začneta šteti. Pravzaprav samo Jerica šte-je, ker zna šteti že skoro do dvajset. Lojzek pa še ne zna šteti.

Lojzek ima še dva grozda: eden s petnajstimi, eden z dvanajstimi jagodami.

»Sedaj pa le počakaj, bom pa še svoje prešte-la.« In Jerica začne preštevati svojo zalogo: »Eden, dva... deset... osemnajst, devetnajst.« Še ji osta-ne nekaj jagod; toda Jeričina učenost je pri kraji. Vendar tudi Lojzek lahko spozna, da ima Jerica res več jagod.

Lojzek zopet terja nekaj jagod; Jerica jih pa noče dati. Mama morajo poseči vmes. Pa vendar ne s palico. Trde besede je pa le treba.

Kar vsak v svoj kot jo odrineta, Lojzek in Je-rica. Obeh je močno sram. Dolgo molčita.

Naposled pa prične Jerica: »Lojzek! Lojzek!«

»Kaj je?«

„Koliko imaš še?“

»Pojdi sem. — Ná moje jagode, zato ker jih je več. Bog ne sme biti hud na naju.«

Pa zopet polno zasije solnce prijznosti in bratovske ljubezni, ki se je za nekaj hipov skrilo. Ljuba angelčka-variha sta teh dveh otrok zopet vesela.

Cvetinomirski :

Manči.

Od solna obžarjeno zlatorumeno polje je valovilo v rahli, topli južni sapi. Visoko v zraku je žgolel neumorno škrjanček. Živopisani metulji so plesali v vetru in s lovili nad livadami in po senožetih okoli lepo v redu postavljenih kopic suhega sená ... Šele na večer, ko je popolnoma, kakor v snu, utihnila pesem vetra, se je pomirilo razburkano, nemirno žitno polje, in je izumrlo vse veselo življenje belega dne ...

Devetletni Manči je stal kraj hiše in zrl dolgo na valujoče, v vetru se zibajoče polje, na vse to krasno šumeče morje, nad katerim se je porodila v mavričnih barvah lesketajoča se množina urnih metuljev in visoko pod sinjim nebom jata veselo žgolečih ptičev. Srkal je Manči vase sveži zrak in užival lepoto božje narave, razgrnjeno pred svojimi očmi.

Nečesa prijetnega se je domislil Manči: hitro je stekel k njivi za hišo; vsedel se je ondi na mehko tratico in je zatisnil v blaženosti oči. Lep je bil tedaj njegov obraz: sama nedolžnost je sijala z njega. Ves majhen je bil Manči, in tako čista je bila njegova duša kakor duša angelčka, lepa in brez madeža ...

Zaspal je Manči. Z neba je pa razlivalo žarko solnce svojo gorko luč na njegov beli obrazek in na drobno telesce. Smejalo se je nebo in je rosilo pozdrav in blagoslov nebes ...